

HLAS

ČASOPIS SILY

**UVERIL SOM
NEMOŽNÉMU...**
Baník v uholnej
bani zázrakom
prežije nehodu
s banskými vozíkmi
plnými kameňa

Uveril som nemožnému!

Dolu v bani to bolo ako v hociktorý iný deň, keď sa náhle uvoľnilo dvanásť vozíkov naložených kameňom. Moji spolupracovníci, ktorí ma nemohli nijako varovať, bezmocne stáli a s hrôzou sa dívali, ako to do mňa vrazilo. Každú väčšiu kosť v tele som mal zlomenú. Zázrakom som zostal pri vedomí a ako školený záchranár som im vedel povedať, ako ma majú zdvihnúť. Potom všetko zahalila tma.

V mladom veku osem rokov som sa začal pýtať, čo mi život môže dať. Vtedy nás bolo desať detí. Keď sa v myšlienkach vraciam do minulosti, nedokážem sa rozpamätať, že by som niekedy videl svojich rodičov triezvych. Deň čo deň ma bili palicou, trstenicou či koženým remeňom. Hoci otca zčasu načas zavreli, o pár dní ho znovu pustili, aby mohol začať znova. Párkrát som ušiel z domu k starej tete, ale vždy ma našli a draho som to zaplatil. Keď som bol starší, sníval som

***Ernest J. Stanyer
Barrow-in-Furness, Anglicko***

o tom, že budem silný a oboch ich zabijem.

Jedného dňa prišiel do našej školy nový chlapec. Volal sa Aeron a povedali nám, že od narodenia nemôže chodiť. Posadili ho vedľa mňa. Aeron bol napriek svojim problémom plný takej radosti, akú som ja nikdy predtým nevidel a zúfalo som túžil mať niečo z jeho šťastia. Takto sme sa postupne spriatelili.

Jedno piatkové popoludnie sa ma Aeron spýtal, či by som k ním neprišiel na čaj. Pre malého chlapca oblečeného do handier bola takáto pocta takmer nepochopiteľná. Vykúpali ma a dostal som „nové“ šaty. O niekoľko dní sa ma spýtali, či by som s nimi nechcel ísť na cirkevné stretnutie. Tam som sa rozho-

dol odovzdať svoj život Ježišovi a môj život sa skutočne zmenil.

Na moje prekvapenie, keď som sa vtedy po chvíli, čo som bol preč, rozhodol vrátiť sa domov, nečakala ma žiadna bitka. Hoci sa moji rodičia stále pravidelne opíjali, veci sa akosi zlepšili. Začal som sa modliť, aby Boh i pre nich urobil to, čo urobil pre mňa. Krátko nato sa raz večer vrátili z krčmy a potichu sa uložili spať. Keď sme na druhý deň ráno vstali, zaviedli nás k stolu, kde sme po prvý krát v živote spolu raňajkovali ako rodina. Ako vysvitlo, predchádzajúceho večera sa pred krčmou stretli so skupinou Armády spásy a obaja sa modlili, prosiac Boha, aby im odpustil a zmenil ich životy. Zrazu sme žili v skutočnej rodine, akú sme nikdy predtým nepoznali.

Krátko nato, raz v nedeľu ráno, ma otec zobudil, veľmi vzrušený celodenným stretnutím pod holým nebom, na ktoré sme mali ísť a kde sa ľudia mali modliť za chorých. Prišli sme včas, aby sme si mohli sadnúť dopredu. Počas stretnutia sme videli, ako sa slepým vrátil zrak, hluchým sluch, nemým reč – to všetko ako odpoveď na modlitbu. Najvzrušujúcejším zážitkom toho dňa pre mňa bolo, keď som videl, ako môj vzácny priateľ Aeron vstal zo svojho kolieskového kresla, aby ho už nikdy viac nepožil!

Stal som sa baníkom v bani na uhlie, tvrdo som pracoval a náruživito hral. Kúsok po kúsok som sa vzdaloval od svojho odovzdania, ktorým som sa zaviazal Bohu, ale On ma neopustil. Keď som odmietol prestať s pitím, vrátila mi dievčina z miestnej cirkvi, s ktorou som chodil, snubný prsteň spolu s inými darčekom, ktoré som jej dal. Až vtedy som si uvedomil, čo pre mňa znamenala. V snahe vymaniť sa z tejto situácie vstúpil som do britskej armády. V priebehu tej doby sa mi podarilo skončiť so svojím pijanským zvykom.

Keď sme boli umiestnení neďaleko Belfastu v Írsku, poslali nás piatich na niekoľko dní na cvičenie. Vzali nás na neznáme miesto, nedali nám žiadne mapy a prikázali nám, aby sme našli cestu späť na základňu. Keď nás zasiahla noc, rozložili sme si na pláži stan. Ako sme mohli rátať s prílivovou vlnou, ktorá nás zmietla do mora! Uprostred tohoto hrozného zážitku som začal volať k Bohu. Napodiv, keď sa rozvidnelo, ocitol som sa vyplavený na pláži, doráňaný a dotlčený, ale živý. Dovliekol som sa ku kostolíku, z ktorého som počul spev a len čo sa mi podarilo otvoriť dvere, zrútil som sa. Keď

***V roku 1952 v sanatóriu
dva mesiace po nehode***

som sa nakoniec vrátil do kasárni zistil som, že som jediný, čo sa zachránil. Na pár dní, kým si neoverili, že môj príbeh je pravdivý, ma dali do väzenia za svojvoľné vzdialenie sa.

Keď som sa vrátil domov a do práce v uhoľnej bani, začal som myslieť na dievča, ktoré som opustil a pokúšal som sa ju znova uvidieť. V jedno nedeľné popoludnie som ju našiel v miestnom parku spolu s inými mladými ľuďmi. Podišiel som k nej a nežne som ju chytil

za ruku. Hoci sme si v tej chvíli nepovedali ani slovo, obaja sme vedeli, čo sme chceli vedieť. Chodili sme spolu ďalšie dva roky a na jar roku 1940 sme sa zosobášili.

Moja nehoda v bani sa stala v roku 1952. Keď ma manželka prišla navštíviť do nemocnice, povedali jej, že nie je žiadna nádej. Jej viera však bola oveľa silnejšia ako táto predpoveď. Modlila sa celý deň, deň čo deň, nikdy sa nevzdávala. Bola tam, keď som na-

Po prvom posteľovom kúpeľi ma nechali v izbe samého. Obrátiac sa vierou k Bohu, dostal som sa akosi z postele a než som spadol, urobil som tri kroky. Počas tej krátkej chvíle to bolo, akoby som kráčal spolu s Ježišom. Po čase mi nohy spevneli a znovu som mohol chodiť. O štyri krátke mesiace po nehode som bol znovu v bani zaradený na ľahkú prácu a po dvanástich mesiacoch som sa vrátil na pôvodné pracovisko. Bol to skutočný zázrak!

Ako na potvrdenie dôslednosti toho čo koná, nám Boh dal naše tretie dieťa. Bol to ďalší zázrak, pretože nám lekári tvrdili, že už nebudeme môcť mať deti. Moja manželka sa bez môjho vedomia modlila za ďalšie dieťa.

Keď som odišiel z bane na dôchodok, usadili sme

sa s manželkou v Barrow – in – Furness. Moja viera spočíva v živom Bohu, ktorý stál pri mne po celé tie roky aj vtedy, keď moje srdce bolo ďaleko od Neho. On je Pán môjho života a našej rodiny. Mali sme tú vzácnu príležitosť podieľať sa na činnosti cirkvi v našej dedine i miestnej Chapter Medzinárodného spoločenstva podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Našou najväčšou radosťou je vidieť, ako iní odovzdávajú svoje životy Ježišovi a kráčajú s Ním.

Ernest Stanyer je modlitebný koordinátor Chapter FGBMFI v Barrow – in – Furness. S manželkou Eliou majú tri deti a päť vnúčat.

Rodinné stretnutie na našej zlatej svadbe v roku 1990

dobudol vedomie. Bolesť bola agonizujúca, ale bol som živý.

Okrem mnohých zlomenín kostí som mal tiež poranený mechúr a črevá. O dva týždne ma preložili z intenzívnej starostlivosti a o päť týždňov prišiel chirurg so správou: „Vy baníci musíte mať sily za koňa. Trikrát sme vás mali na stole. Trikrát bolo po vás, ale dostali ste sa z toho. Čoskoro pôjdete domov. Musím vám však povedať, že už nikdy nebudete chodiť. Od hrude nadol budete navždy ochrnutý.“

Prišiel mi na myseľ môj priateľ Aeron a usmial som sa. V tej chvíli som veril, že to, čo Boh urobil pre Aerona, urobí i pre mňa.

Nová metóda podnikania

Zmysel pre podnikanie som nadobudol úplne prirodzene. Pre moju matku nebolo jednoduché zaopatríť rodinu z vdovskej penzie. Za jej mesačný príjem by pri dnešných cenách bolo možné kúpiť asi päť litrov benzínu. Bola to však schopná žena a tvrdo pracovala, takže sme nikdy neboli hladní. Naučila nás pretĺkať sa a mať úspech v podnikaní.

**Miklós Molnár,
Budapešť, Maďarsko**

Po maturite som šiel do Šoprone (teraz Lovr) a študoval som hotelový management. Všetko bolo veľmi vzrušujúce. Personál ma vzal pod svoje krídla a naučil ma všetky triky. Mal som dobrý plat a zapájal som sa do nočného života. Avšak kvôli alkoholu a pletkám so ženami ma preložili z recepcie k umývaniu riadu.

Búrlivý spôsob života pokračoval po niekoľko rokov. Potom som stretol Annu. O dva týždne neskôr som ju požiadal o ruku a to bez toho, že by sme spolu predtým niečo mali. Dokonca som zašiel do Dabášu požiadať jej rodičov o požehnanie. Povedal som im, že si myslím, že je to Božia vôľa, aby sme sa vzali.

V skutočnosti som v Boha neveril. V predstave, ktorú som si vytvoril, to bol niekto veľmi vzdialený s dlhou bradou, vždy pripravený potrestať ma za „hriechy“. Vždy, keď sa vyskytli

problémy, žiadal som Ho o pomoc, avšak sotva sa veci zlepšili, viac som Boha nepotreboval. Bolo to trochu ako s Aladinom a jeho čarou lampou. Pošúchal lampu, duch sa objavil, urobil zázrak a znovu sa stratil.

Keď sme sa v roku 1981 vzali, presťahovali sme sa do Dabáša. Nanešťastie, môj bujarý život a pletky so ženami v skutočnosti neprestali. Prostitúcia a podsvetie sa často spájajú s hotelovým podnikaním, aspoň v kruhoch, v ktorých som pri Balatonskom jazere pôsobil. Začal som „prevádzkovať“ call girls. Izbu som dal iba vtedy, keď som dostal masťné prepitné. Za ďalšie „prepitné“ mohol hosť dostať dámsku návštevu. Volali ma „Veľký Bráč“, pretože som vedel veľmi dôkladne vyprázdniť vrecká hostí.

Koncom toho leta som sa vrátil do Budapešti, kde som sa stretol s knihou „Život po smrti“. Uvedomiac si, že sa raz budem musieť zodpovedať Bohu za svoje činy, došiel som k záveru, že som v ťažkej situácii a začal som sa modliť Modlitbu Pána. Zdalo sa mi, že sa celá izba chveje. „Pane,“ modlil som sa, „ak existuješ, ak skutočne si, ukáž mi, čo mám urobiť so svojím životom!“

Nasledujúceho dňa som na pošte videl istú staršiu pani niečo čítať. Podišiel som k nej a spýtal som sa: „Môžem vám nejakú pomôcť?“ Začala hovoriť o Bohu a povedala: „Boh sa nás snaží získať, chce zmieriť ľudí so Sebou. On je odpoveďou života. Ježiš Kristus zomrel za naše hriechy...“ „Naozaj si myslíte, že stačí, ak príjmem Ježiša?“ spýtal som sa. „Áno tak je to“, odpovedala. „Uvedomujete si, čo som ja za človeka?“ Potom ma pozvala k sebe domov. Ako sa ukázalo, bola dlhší čas pripútaná na lôžko a toto bolo prvýkrát, čo mohla výjsť von. Keď som jej znovu začal rozprávať o hĺbke svojho hriechu, povedala: „Ježišovo odpustenie je dostatočne veľké i pre vás...“ Modlili sme sa spolu a ja som pozval Ježiša do svojho života.

Po tomto zážitku som začal čítať svoju Bibliu. Nevedel som sa ňou nasýtiť! Prerušil som vzťahy so všetkými priateľkami a povedal som im prečo. Niektoré sa vyľakali, niektoré sa iba zasmiali.

Návrat na Balatonské jazero

Keď som sa tej jari vracal na Balatonské jazero, bál som sa, pretože som bol oddaným kresťanom a nevedel som, čo sa bude diať. Mnohé sa malo zmeniť, a ja som nevedel ako. Naše základné platy boli nízke, pretože každý vedel, že sa nabaľujeme na prepitnom.

Prvý deň vo funkcii vrchného recepčného som si zavolał prostitútku a pove-

dal som im: „Nehnevajte sa, prosím, ale Boh zmenil môj život a už nemôžeme pokračovať ako predtým.“ Niektoré sa rozosmiali, iné plakali.

Keď sa hotel otvoril na sezónu, kolegovia na mňa gánili, pretože som obsadil všetky izby bez „prepitného“. Normálne by sme už na druhý deň mali 15 – 20 000 forintov, čo bol pekný peniaz. Teraz však bola „príručná pokladnička“ prázdna. Sťažovali sa: „Nemysli si, že sme sa sem trepali, aby sme sa domov vrátili bez haliera!“

V nedeľu, keď hostia prišli platiť účty, sa prepitné valilo. Moja manželka, ktorá tiež pracovala na recepcii a ešte nebola oddanou kresťankou, zaslala nad sumou, ktorú sme dostali ako dobrovoľné prepitné. Všetci štedro dávali, bolo to neuveriteľné. Tak Boh odmenil našu poslušnosť.

Potom sme sa s rodinou presťahovali do Viedne, kde sme strávili tri roky a zažili mnohé zázraky. Žiadny z nich však nebol taký úžasný, ako keď sa moja manželka rozhodla odovzdať život Ježišovi Kristovi. Bolo to v roku 1987.

Myslím, že to najťažšie, čo Boh odomňa žiadal, bolo priznať sa manželke so svojou minulosťou. Zdalo sa to byť príliš ťažké, pokúšal som sa hádať z Bohom, ale nakoniec som poslušol. Začal som: „Vieš, že ťa milujem?“ „Áno.“ odpovedal. Potom som jej vyrozprával všetko o svojich priateľkách. Jej odpoveď ma ohromila: „Teraz ťa ľúbim ešte viac.“

Po návrate do Maďarska sme vybudovali obchodné stredisko, a hoci sme nemali peniaze, Boh nám pomáhal, takže sme každý účet zaplatili podľa práva a načas. Raz mi chýbalo 900,000 forintov. Modlili sme sa za východisko z tejto situácie. Takmer okamžite za-telefonoval perspektívny nájomca a povedal, že zariadenie berie a posielal 900,000 forintov.

Pokračovanie na strane 10

Zmysluplné stretnutie

V roku 1968, po prieskumnej ceste do Portugalska s niekoľkými kolegami – podnikateľmi, som presvedčil svoju manželku, aby sme sa presťahovali do Algrave a využili tamojší nesmierny potenciál pre turistiku. Ako sa ukázalo, tento počín preušil moje zväzky s Britániou na 12 rokov. Vo veľmi krátkom čase sme vo Faro otvorili prvú anglickú krčmu a ubytovacie zariadenie s kapacitou 15 postelí. Potom nasledovalo vydanie turistického sprievodcu „Čo v Algarve“, otvorenie nočného klubu a tiež rozvod, ktorý ukončil naše sedemročné manželstvo.

Moje ďalšie podnikanie súviselo s dodávkami československých zbraní a munície cez Faro do Biafry pre tamojšiu vojnu. V roku 1972 som začal žiť s inou mladou ženou a otvoril som chemickú čistiareň vo Faro. Potom, v roku 1974, som s istým kolegom navštívil Angolu, aby sme tam spustili ďalší podnik. V tom istom roku začala revolúcia a ja som sa vrátil do Portugalska. Keď sa veci normalizovali, otvoril som malé nákupné stredisko a potom celý rad ďalších podnikov.

V tom čase som sa stretol s dvomi dievčatami z Brazílie, ktoré ma priviedli k marihuáne. Čoskoro som začal drogu užívať pravidelne. Nakoniec som

**Norman Downey
Benfleet, Anglicko**

sa rozhodol predat' svoj podnik v Portugalsku a vrátiť sa do Británie. Pretože išlo o zdĺhavú transakciu, dal som plnú moc istému portugalskému právnikovi. Po všetky tie roky podnikania bolo mojou motiváciou zarábať peniaze a užívať život. Viedol som vyslovene sebecký život a teraz som mal dost' trpkú príučku.

V roku 1981 som sa zoznámil s ďalšou mladou ženou, začal som ďalší vzťah, presťahoval som sa do Leighu a s jedným dávnym priateľom a spoločníkom som spustil malý podnik na výrobu a export. Vtedy som sa dozvedel, že onen portugalský právnik napriek mojim pokynom predal môj podnik hlboko pod cenu a zhrabol tučný podiel. Ja som s tým už nemohol vôbec nič urobiť. Krátko nato sa neuskutočnila platba veľkej sumy peňazí, ktorú mi boli dlžní.

Pomaly som si začínal uvedomovať, že môj život nie je v poriadku. Nemal žiadny skutočný zmysel. Veci nešli podľa plánu. Potom som z akéhosi popudu zašiel do kostola. Bolo to na Nedeľu prímeria v roku 1987. Pastor na mňa značne zapôsobil a tak som začal chodiť pravidelne.

Koncom roka 1988 mi zatelefonovala žena, s ktorou som predtým žil. Medzitým sa presťahovala do stredného Anglicka a požiadala ma, aby som si vzal našu dcéru. S pastorem pomocou som ju dal do škôlky, ktorá fungovala pri cirkevnom zbore a našiel som jej opatrovatelku, aby sa o ňu starala popoludní, kým neprídem z práce. Pastora pomoc ma priviedla k tomu, že som začal do kostola chodiť častejšie. Tieto veci s mojím dievčatom fungovali dobre sedem mesiacov. Potom sa jej matka rozhodla, že chce dcéru späť. Keď ma uistila, že sa natrvalo usadila, súhlasil som a začal som dcéru pravidelne navštevovať.

Koncom roka 1991 našu firmu postihla recesia a banka ohlásila prečerpanie financií. Ostal som nezamestnaný a mal som problém udržať kontakt s dcérou. Nový priateľ jej matky bol proti mojím návštevám a tak som musel ísť na súd, aby som znovu získal právo na návštevy. Bol som citovo vyčerpaný s pocitom úplnej devastácie a ľahko som sa rozplakal bez zrejmeho dôvodu. Ešte stále som neodovzdal svoj život do Ježišových rúk.

V roku 1993 pri návrate do Británie som sa na letisku v Kodani snažil objednať si letenku v oddelení pre nefajčiarov. Povedali mi, že také letenky už nie sú. Už aj tak to bola neúspešná cesta a toto ma vôbec nepotešilo. Ešte viac ma rozladilo, keď som vošiel do odletovej haly a narazil som na hromadu spievajúcich a smejúcych sa ľudí. Príkro som odmietol ich pokusy spríatiť sa so mnou.

Keď som konečne nastúpil do lietadla, sadol som si namrzene dozadu. Tesne pred odletom mi letuška ponúkla mies-

to v nefajčiarskom oddelení. Posadili ma vedľa pána Petra Harveya z tej hlučnej skupiny, čo som predchvilou stretol – skupiny z Medzinárodného združenia podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Vracali sa zo stretnutia v Poľsku. Počas letu mi Peter rozprával o Ježišovi Kristovi. Neblýskalo sa, nezvonili zvony, nepadali hviezdy – ale bolo to zmysluplné stretnutie. O niekoľko týždňov som sa stal členom Chapter FGBMFI v Southende a pravidelne som tam chodieval.

Podnik v Portugalsku

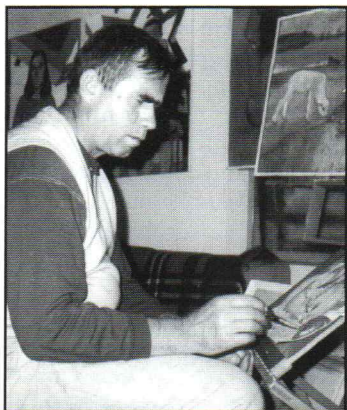

Keby mi niekto rok predtým povedal, že budem verejne vyznávať svoje hriechy, neveril by som mu. Urobil som to však a Boh skutočne zmenil môj život. Ukázal mi svoje milosrdenstvo a odpustenie. Prirodzene, svoje problémy mám stále, ale teraz viem, že mi ich Boh pomôže prekonať, ako pomôže každému, kto sa na Neho obráti.

Odvtedy, čo som svoj život odovzdal Ježišovi Kristovi, nezatúžil som vrátiť sa k predchádzajúcemu spôsobu života. Naopak, hrozne sa zaň hambím. Môj príbeh však stojí za to rozprávať, ak hoci len jedného z vás podnikni obrátiť sa k Ježišovi Kristovi a urobiť ho Pánom. Ježiš je ten, kto prináša pokoj a spokojnosť do ľudského srdca a robí život takým, že stojí za to žiť. ■

Smäd po pravde

Václav Lamer,
Praha, Česká republika

Blúdili po pustatine, ale nenašli miesto, kde by sa usadili. Vysmädli a vyhladli, klesali na duchu. Táto pasáž presne popisuje stav, v ktorom som sa nachádzal.

Začiatok môjho života bol poznamenaný smrťou a rozdelením. Narodil som sa uprostred vojny a moje prvé spomienky sa spájajú s izbou, v ktorej niekoľko nemeckých dôstojníkov spáchalo samovraždu. Zažil som rozpad našej rodiny a smrť mojej sestry.

Niekedy v tom čase, uprostred svojho spustošenia, som raz stál na brehu rieky Moravy, keď som zrazu počul, ako Boh hovorí do môjho srdca: „Milujem všetkých ľudí na zemi.“ Spočinul na mne hlboký pokoj, pretože som s určitosťou vedel, že to prehovoril Boh. Keď som však o tom hovoril v škole, ktorými z učiteľov povedal, že to všetko je iba výplod mojej fantázie.

Veriac tomu, čo nás učili v škole, obrátil som sa k štúdiu marxizmu a materialistickej filozofie. Vo svojom zanietení som chcel študovať v Leningrade, ale nikdy sa mi túto túžbu nepodarilo realizovať. Deprimovaný a s pocitom nenaplnenia som sa pokúsil obesiť sa na šnúrke z pracovnej bagenče. Keď som na podlahe prišiel k vedomiu, zistil som, že sa šnúrka pretrhla.

Išiel som študovať na umeleckopriemyselnú školu do Brna. Tam som sa dostal do styku s novými filozofickými smermi a vzrušovali ma nové kreatívne projekty, umenie a poézia. Postupne som sa začal zaoberať okultnými praktikami a špiritizmom, čo ma často viedlo k agresívnym sporom s veriacimi kresťanmi. V skutočnosti som zúfalo hľadal pravdu a lásku. Bol som hlboko depimovaný, keď som si uvedomil, že nijaký umelecký smer, žiadne tvorivé schopnosti, žiadna filozofia ba ani alkohol nemôžu uspokojiť smäd mojej duše. Dokonca som začal nenávidieť

i Bachovu hudbu, pretože oslavovala niekoho, koho som nepoznal.

Nevediac vlastne čo hľadám, obrátil som sa k východným náboženstvám. Študoval som budhizmus, rôzne formy jógy a iné mystické praktiky. Nič však nemohlo uhasiť môj smäd. Hľadanie medicínskej pomoci v mojej depresii prinieslo iba slabé zlepšenie.

Niekedy v tom čase, ovplyvnený Albertom Schweitzerom, som sa úplne zriekol myšlienky na umeleckú dráhu a začal som robiť dobré skutky. Keďže som nemohol odísť do Afriky ako Albert Schweitzer, začal som pracovať ako ošetrovateľ na oddelení chronicky chorých na istej psychiatrickej klinike.

Čoskoro som si však uvedomil, že žiadna filozofia nemôže zmierniť ľudské utrpenie. Ako odpoveď na toto poznanie som si dal ultimátum: „Bud' okamžite nájdem pravú cestu života, alebo to všetko skončím!“ Tej noci som sa s rozbuřeným adrenalinom chystal zostúpiť do jednej z krýpt kláštora, v ktorom bol umiestnený náš ústav, aby som sa pokúsil nadviazať kontakt s „duchovnými majstrami“ minulosti. Vtedy ku mne Boh znovu prehovoril: „Nechaj všetko tak a vojdi úzkou bránou!“ Vo videní som cez úzku bránu uzrel kríž Ježiša Krista. Nanešťastie, vtedy som nezanechal okultné praktiky a zotrvávanie v nich ma priviedlo do takého stavu, že som skutočne začal strácať všetku nádej.

Z tejto hlbokoj priepasti múk a depresie som volal k Bohu o pomoc. On počul nárek môjho srdca a začal ma vyvádzať z hlbiny, v ktorej som sa nachádzal. Jedného dňa som skončil na istom kresťanskom stretnutí v Brne, kde som hmatateľne zažil prítomnosť Boha. V ten deň som padol na kolena a volal som z celého srdca: „Pane Ježišu, zmiluj sa nadomnou! Daj mi nový život!“ Vyznal som svoje hriechy, dostalo sa mi pomoci, aby som sa zbavil okultizmu, modlili sa za mňa. V tej chvíli som si uvedomil, že Ježiš naozaj zomrel za mňa a bol som oslobodený

od všetkého, čo ma umáralo. Depresiu a zmätok nahradila radosť a pokoj. Ježiš uspokojil moju túžbu po pravde a láske. Problémy s obličkami a nočné epileptické záchvaty sa stratili.

Konečne som pochopil, že Boh nielen existuje, ale že je ochotný znížiť sa a pomôcť mi. Aká láska bola za týmto poznaním! Najkrajšie posolstvo je, že toto nebola iba jednorázová záležitosť. Boh je pripravený pomáhať mi každý deň s každodennými problémami života. A toto nie je iba pre mňa. Ježiš zomrel, aby zachránil všetkých, každého jedného. On je živý i dnes a môže pre vás urobiť to, čo urobil pre mňa. Žiada iba, aby sme mu dovolili vstúpiť do našich životov.

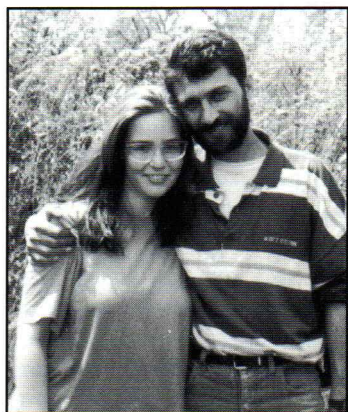
Václav Lamr je umelec a je národným prezidentom FGBMFI v Českej republike. S manželkou Máriou majú dve deti – Kristiána (15) a Dávida (12).

Pokračovanie zo strany 6 **Nová metóda podnikania** **Miklós Molnár**

Zhruba v tom čase ma pár priateľov pozvalo na stretnutie Medzinárodného združenia podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Cítil som, že ma Boh vedie k tomu, aby som v tejto skupine pracoval. Tak ako v podnikaní, i tu stoja pred nami mnohé výzvy. Jedna z najvýznamnejších je vyvolaná zmenami, ktoré prebiehajú v našom národe. Chceli od nás, aby sme organizáciu zaregistrovali. Boh nám v tom pomohol. Bez ohľadu na to, aké ťažkosti sa za tie roky vyskytli, Boh nám pomohol nájsť riešenie.

Miklós Molnár je podnikateľ a národný prezident FGBMFI v Maďarsku. S manželkou Annou majú štyri deti.

Krok z tmy do svetla

**Oto Šípoš,
Partizánske, Slovensko**

Bolo to v roku 1976, keď sa mi od môjho priateľa dostala do rúk Biblia. Vtedy na Slovensku vládol komunistický režim a Biblia bola vzácnosťou. Čítal som ju s veľkým zápalom, ale mnohému som nerozumel. Viem však, že vtedy sa v mojom srdci zrodilo rozhodnutie žiť podľa toho, čo stojí v Biblii. Mal som vtedy priateľku a začal som jej rozprávať o Bohu. Priajala to s nepochopením, vznikali medzi nami spory a jej rodičia ma začali odsudzovať. Tak som Bibliu vrátil a poslúchol som rady okolia – začal som žiť ako iní.

Moja priateľka sa neskôr stala mojou manželkou. Do manželstva som však vstúpil s tajnosťami, z ktorými som sa nedokázal zdôveriť po celý čas, čo sme boli spolu. Tajil som, že moja matka je Rómka a často som prichádzal domov s klamstvami a výhovorkami. Už v tom

čase – mal som dvadsať rokov – som dosť pil a fajčil. Veľa času som trávil s priateľmi, ktorí boli ako ja. Problémy s alkoholom a neskôr i so ženami ma nútili klamať manželku a ospravedlňovať vlastné zlé konanie. Narodili sa nám dvojčatá – tie ma na určitý čas zamestnali, pretože som musel pomáhať žene, nie však nadhlo. Keď boli deti väčšie, môj problém začal rásť. Báľ som sa, že sa manželka dozvie pravdu o tom, kto naozaj som. To ma ťažilo. Tak sa stávalo, že som nechodieval domov a trávil som čas s priateľmi a priateľkami. Bolo to hrozná – stále som musel klamať a vymýšľať si.

Takto sme spolu strávili neuveriteľných desať rokov v klamstvách a nevere. Po tých desiatich rokoch manželstva som mal toho dosť. Práve som sa vrátil z Ruska, kde som pracoval tri a pol roka. Protivil som sa sám sebe a ako tridsaťročný som sa cítil ako stariec, utrápený a zničený životom. Alkohol, cigarety, ženy, prebdeť noci, to všetko bolo na mne vidieť. Rozhodol som sa, že sa manželke so všetkým priznám a začneme spolu žiť normálny život. Problém bol však v tom, že manželka už mala vzťah s iným mužom. Nemala záujem urovnať náš vzťah, prestala mi dôverovať.

Keďže som si narobil toľko problémov, mal som veľa dlhov, neplatil som výživné na deti, nemal som kde bývať, nemal som prácu ba ani doklady, iba cestovný pas, rozhodol som sa, že odídem za hranice a už sa nikdy nevrátim. Chcel som začať nový život. A tak o jednej hodine v noci, za **tmy**, sám, bez koruny či marky vo vrecku som prešiel hranice do Nemecka. Na hraniciach ma nikto nezastavil, nikto sa na nič nevyptoval.

Prešiel som hranice a aj keď bola zima, zrazu som cítil, že som slobodný. Hoci som bol hladný, smädný a nemal som kde spať, všetky svoje problémy som nechal na Slovensku.

O niekoľko dní sme sa vrátili do Salzburgu. Tam ma 21. decembra 1992 zatkla polícia. Istý človek ma obvinil, že som v trolejbuse obťažoval jeho dcéru. Vtedy som si spomenul na to, čo sa stalo pred niekoľkými mesiacmi. Ocitol som sa v cele, sám, obvinený z pokusu o zneužitie maloletého dievčaťa. Vedel som, že som nevinný. Stále som si hovoril, že ma musia pustiť, že je to nedorozumenie. Na druhý deň sa v cele stalo niečo veľmi zvláštne. Napísal som na stenu veľkými písmenami JEŽIŠ a nakreslil oko. Vtom som si uvedomil, že som vinný. Ako by mi i steny, tie holé steny hovorili, že som vinný. Že som utiekol od svojich detí, ktoré boli ohrozené a ja som ich nemohol ochrániť. Vynorili sa moje dlhy – prichádzalo to ako film. Videl som všetky svoje zlé skutky a začal som plakať. Už sa nepamätám ako, ale viem, že som sa modlil. Za tie tri dni na samotke som si uvedomil, že existuje Boh. A zrazu v mojom srdci nastal pokoj, úžasný pokoj a naplnila ma istota. Vedel som, že môžem začať znovu a všetko napraviť. V tej chvíli som vedel, že mojím najväčším problémom je alkohol, nerozhodnosť a nestálosť. Cítil som však, že ma Boh oslobodil od závislosti na alkohole. Po dvadsiatich dňoch ma prepustili z väzenia a eskortovali na hranice.

Hranice som prešiel o jednej hodine poobede – **za svetla**. Z tmy do svetla. Predomnou bolo všetko, čo som zanechal, všetky mosty, ktoré som spálil. Nevedel som, kam mám ísť a čo budem robiť, ale vedel som, že mi Boh pomôže. Pišiel som k matkinej sestre. Práve potrebovala pomoc, a tak mi poskytla bývanie i stravu. Najdôležitejšie však bolo, že mala Bibliu. A tak som sa modlil a čítal a čítal... Boh mi požehnal vo všetkom. Dostal som prácu, mohol som začať posielat peniaze deťom, splácať dlhy. Boh ma postupne oslobodzoval.

Mal som úžasnú radosť, pretože všetko, za čo som sa modlil, mi Boh dával. Musel som napraviť vzťah so ženou. Prišiel som za ňou a prosil o odpustenie. Za tie roky som je spôsobil veľa zla a preto chápem, že mi ešte nedokázala odpustiť. Rozviedli sme sa a obaja sme si založili nové manželstvá. Takisto som šiel za deťmi i za všetkými, ktorým som ublížil. Bolo to ťažké, ale Boh bol vždy pri mne a posilňoval ma.

Asi o rok neskôr som vďaka jednej misionárskej rodine z Anglicka navštívil modlitebné stretnutie Medzinárodného združenia obchodníkov zvestujúcich plné evanjeliu (FGBMFI) v Bratislave. Hneď som aj vyplnil prihlášku za člena. O niekoľko týždňov som bol na jednom stretnutí (chapter) pokrstený Duchom Svätým. Keď som prišiel domov, začal som hovoriť novými jazykmi a chválil som Boha skoro celú noc. Mal som úžasnú radosť. Bol som naplnený láskou a každého som miloval.

V roku 1994 som sa na modlitebnom stretnutí FGBMFI v Bratislave v YMCA modlil za jedno dievča, ktoré bolo pokrstené Duchom Svätým a začalo hovoriť novými jazykmi. Vtedy mi Boh povedal, že to bude moja manželka.

Dnes ja a moja manželka Zuzana žijeme už skoro rok v Partizánskom. Vďaka Božej milosti môžem dnes byť povolaný k tomu, aby som šíril evanjelium. Boh ma povolal za pastora práve k tým, ku ktorým som sa celé roky hambil priznať – k Rómom. Nielen, že mám nové manželstvo, ale i nový zbor, nových bratov a sestry. Ďakujem Bohu za všetkých, ktorý sa za mňa modlili a pomáhali mi. Za všetko, čím dnes som, vďačím Pánovi Ježišovi Kristovi, lebo iba On urobil zo mňa nové stvorenie. Podľa Jeho Slova: „Preto ak je niekto v Kristu, je nové stvorenie. Staré veci sa pominuli a hľa, nastali nové.“

*Oto Šipoš je členom pobočky
FGBMFI v Partizánskom.*

Zmena vo svete podnikania

Aby ma takzvaní „priatelia“ prijali, musel som vždy nosiť masku zakrývajúcu moje skutočné city a presvedčenie. Bol som hercom, nikdy nie sebou samým. Ak mám byť úprimný, bál som sa, že ma odmietnu, keby som hru skončil a odložil masku. Myšlienka, že by som mohol byť „outsiderom“ bola pre mňa nepredstaviteľná. Svoju hodnotu som vlastne posudzoval podľa toho, čo si o mne mysleli iní.

*Dr. Christoph Hägele,
Berlín, Nemecko*

Vtedy som sa stretol a Albrechtom, chlapcom v mojom veku, ktorý na mňa skutočne zapôsobil. Zjavne nebol ovplyvnený názormi iných. Bol si istý sám sebou a pôsobil bezstarostne.

Či bol sám alebo v spoločnosti, mohli ste cítiť, že sa nespráva afektovane – nenosí masku. Zdalo sa, že mu nezáleží na tom, čo si o ňom myslia iní. Albrecht bol otvorený a priateľský ku každému, nikdy nič nepredstieral. Vždy bol sám sebou, ku každému priamy. Najviac na mňa zapôsobil to, že mu jeho popularita nikdy nestúpila do hlavy. Vždy zostával tým istým priateľským chlapcom – to ma fascinovalo.

Často som sa sám seba pýtal, prečo je taký šťastný a sebaistý. Raz som sa ho na to priamo spýtal. Bola z toho dvojhodinový rozhovor. Vysvetlil mi,

že jeho radosť a pokoj nevychádza z neho, ale z Ježiša Krista. Povedal, že Ježiš ho prijal bez akejkoľvek výhrady, a preto i on môže prijať sám seba.

Albrecht nikdy nevkladal vieru v seba samého a vo svoje schopnosti, ale v Ježiša Krista, ktorý „v ňom prebýva“. Navonok pôsobil vyrovnané a sebaisto. V skutočnosti však jeho sila pochádzala od Ježiša Krista.

Raz, keď mi vysvetlil trochu viac, som sa ho spýtal, či by som i ja mohol

Pád Berlínskeho múru.
Vpravo: Christoph a Barbara

zažiť takú silu. Povedal mi, že stačí pozvať Ježiša do svojho života. Bez zaváhania som sa s ním začal modliť a požiadal som Ježiša, aby zaujal prvé miesto v mojom živote.

Toto znamenalo rozhodujúci obrat v mojom živote. Popularita u iných sa mi zrazu prestala zdať dôležitá. Pociťil som takú sebadôveru a istotu, akú som nikdy predtým nezažil. Vedel som bez akýchkoľvek pochyb, že som kresťan a že mám živý vzťah s Bohom.

V nasledujúcich týždňoch, bez toho, že by som sa akokoľvek usiloval, som zhodil svoju masku a pred svojimi starými priateľmi som neváhal byť sám sebou. Na môj úžas, oni ma nevyľúčili, ako som sa obával, ale niektorí z nich dokonca pristali ísť so mnou na kresťanské stretnutie.

Krátko nato sa moji dvaja mladší bratia tiež rozhodli kráčať v mojich stopách. Toto ešte upevnilo náš už aj tak dobrý vzťah. Verím, že všetko toto je odpoveď na modlitbu mojej starej matky, ktorá už medzitým odišla k Pánovi. Ako sa musela radovať!

Ako sa približoval koniec môjho štúdia, začal som rozmýšľať, ako by som mohol najlepšie slúžiť Pánovi. Bol som presvedčený, že najlepšia cesta, akú by som si mohol zvoliť, by bola v Pánovej službe. Zpočiatku bol zrejmý uzáver, že pôjdem študovať teológiu, aby som sa stal duchovným. Keď som sa však za to modlil, zdalo sa, že Ježiš jasne hovorí, že chce, aby som išiel do sveta podnikania a tam hlásal dobrú zvesť o Ňom. V presvedčení, že toto je Božie vedenie pre môj život, išiel som na univerzitu v Tübingene a študoval som obchod. Up-

rostred štúdia ma preložili na medzi-národný obchod.

Kdekoľvek som šiel, nachádzal som priateľov

Študijný plán vyžadoval stráviť jeden rok v Paríži, jeden v Oxforde a tretí v Madride. Prednášky boli všade v miestnom jazyku. Bolo to ťažké ale veľmi dobré štúdium. Kdekoľvek som prišiel, hneď som vyhľadával skupiny aktívne veriacich kresťanov. Znovu a znovu som mal tú istú skúsenosť – napriek rozdielom v kultúre sa okamžite vytvorilo puto priateľstva. Boli sme ako jedna rodina.

Iba láska Ježiša Krista môže prelomiť bariéry medzi bohatstvom a chudobou, rozdielnymi kultúrami, medzi nevzdelanými a vzdelanými. S Ježišom nieto rozdielov. Vďaka svojim kontaktom s inými kresťanmi som sa nikdy necítil osamelý ako mnohí ľudia, ktorí študujú v zahraničí. Vedel som, že Boh je so mnou bez ohľadu na to, kde som a vždy sa našlo veľa kresťanov, s ktorými som sa cítil ako doma.

Po promócií mi ponúkli miesto v špeciálnej oblasti – obchodnom managemente spolu s postgraduálnym štúdiom v Berlíne. Keď som tam bol v roku 1990, mal som možnosť zúčastniť sa na kresťanskej konferencii. Bolo tam päťtisíc ľudí. Vo vestibule mi na moje prekvapenie mladá dáma, ktorá predávala videokazety, odpovedala švábskym nárečím.

Prostredníctvom spoločného nárečia sme sa okamžite zblížili a ja som ju spontánne pozval na kávu. Odpovedala jednoducho ako typická Šváбка „Ha ja.“ Znamenalo to: „Dobre, prečo nie.“ Potom to šlo

jedno za druhým a dnes máme šťastné manželstvo. Znovu a znovu vidím, aký bohatý môže byť vzťah, ak sa obe strany odovzdávajú biblickým cieľom, zvlášť keď porovnávam s inými svojimi skúsenosťami.

Po promócií som istý čas pracoval v Mníchove ako obchodný konzultant so zameraním na stratégiu. Potom som sa vrátil do Berlína, kde som pracoval vo funkcii výkonného asistenta istej veľkej stavebnej firmy, ktorá zaujíma popredné miesto v oblasti výstavby sanatórií v Nemecku.

Pred viac ako 10 rokmi mi Boh zoslal víziu, že Mu mám slúžiť vo svete podnikania a ja teraz mám k tomu príležitosť. Moja manželka Barbara a ja sme vzrušení tým, že máme účasť na veciach, ktoré Boh koná prostredníctvom Medzinárodného spoločenstva podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI) v Berlíne. Cítíme, že je to odpoveď na naše modlitby. Manželkini rodičia sú vedúcimi Chapter. Cez nich som sa dozvedel o FGBMFI a pracoval som s nimi na založení niekoľkých nových pobočiek, ktoré sa zameriavajú hlavne na podnikateľov.

Sme rozrastajúcou sa Chapter v centre Berlína. Väčšina z našich rečníkov sú sami podnikatelia alebo ľudia pracujúci vo vrcholovom managemente, miestni alebo zo zahraničia. Keď prichádzajú rečníci zo zahraničia, hovoria tiež v Berlíne Schönebergu a v Potsdame. Prednávkou sme začali vysielat naše stretnutia v miestnej televízii. Takýmto spôsobom oslovujeme tisíce ľudí v oblasti Berlína. Veríme, že máme zodpovednosť podeliť sa s Ježišovou dobrou zvesťou s podnikateľmi v Berlíne a celej východnej časti Nemecka. FGBMFI nám na poskytuje ideálny prostriedok. ■

Od chudoby k bohatstvu

Moja matka stratila v Kórejskej vojne manžela a bola postavená pred neriešiteľnú úlohu žiť šesť detí zo skromnej podpory od Armádneho dobročinného fondu. V dôsledku toho nás štyroch najmladších poslali do detského domova vedeného miestnou správou. Bolo to hrozné, s prísnou a násilnou disciplínou. Úľava nastala, keď nás dali do jedného zo zariadení Fegan's Homes v Stony Stratford v Buckinghamshire, do kresťanského detského domova podobného domovom Bernardo.

Režim a duch tu bol úplne iný. Vo veku jedenásť rokov som odovzdal život Ježišovi Kristovi a môj život sa začal meniť. Keď som mal 15 rokov, dali ma na jednu farmu v Sussexe na vyškolenie v poľnohospodárstve. Aj keď som hospodárenie na farme nemal veľmi rád, pozdávala sa mi stavebná stránka exteriérového záhradníctva – dlažby a budovanie terás.

Keď som začal žiť sám, priťahovaný svetom a modernou hudbou, osobnosťami ako boli Elvis Presley a Cliff Richard, vzdialil som sa trochu od svojho odovzdania sa Bohu. Avšak potom som stretol istú veľmi osobitú mladú dámu, ktorej kresťanské svedectvo ma priviedlo späť k Pánovi. Začal som pracovať u jej otca. Po krátkom čase však ochorel na zápal pľúc-

*Jim McIntosh
East Sussex, Anglicko*

*S premiérkou
Margaret Thatcherovou*

nice a nemohol ďalej pracovať. Bol som jeho jediný zamestnanec, a tak mi ponúkol, aby som ja viedol podnik. To som i urobil.

V tom roku bol dlho sneh a mrzlo, takže sa nedali robiť žiadne stavebné práce. Priatelia mi radili, aby som to nechal tak, ale ja som vedel, že Boh chce, aby som pokračoval. Keď som sa za túto situáciu modlil, dal mi verš z Biblie: „Buďte mocní a udatní, nebojte sa, ani sa ich neľakajte, lebo Hospodin, tvoj Boh kráča s tebou; nenechá a neopustí ťa! (Deuteronomium, 31.6).

Vzal som si pôžičku z banky a kúpil som nejaké zariadenia na budovanie

Špeciálne dláždiace zariadenie Vľavo: Jim a Jeniffer McIntosh

ciest, ktoré ponúkali za zníženú cenu. Po rokoch sa riaditeľ banky priznal, že mi tie peniaze požičal iba preto, že som bol z detského domova a on mi chcel dať príležitosť zmeniť svoj život.

V tú jar mnoho ľudí potrebovalo opraviť mrazom popraskané príjazdy a cesty a ja som začal zarábať dosť veľké peniaze. Boh požehnal ten podnik doma i v zahraničí. V dôsledku prudkej expanzie sme sa rozhodli firmu predať.

Keďže som zarobil peknú sumu peňazí, mojou prvou vecou bolo urobiť niečo pre moju matku, ktorá stále žila v obecnom dome na ostrove Sheppey, kde bola základňa môjho otca. Mohol som si dovoliť kúpiť jej pekný dom, odkiaľ bolo blízko do obchodov a ktorý som dal zariadiť ústredným kúrením a ďalšími vecami. Ako som sa tešil, keď som ju videl, že už nemusí bojovať o existenciu.

Boh je nekonečne štedrý a mal pre mňa schované malé prekvapenie. Dostal som zmluvu na prácu na parkovisku v tom meste a zarobil som tú istú sumu peňazí, akú som dal za matkin dom.

Založili sme firemný fond, do ktorého sme dávali desiatok z nášho zisku, a tak sme mohli pomôcť mnohým ľuďom v núdzi. Jeden značný dar išiel pre istý sirotinec v Keni. Náš príspevok im pomohol vyrovnať rozpočet a postaviť potrebnú prístavbu pre 40 – 50 detí. O pár

rokov neskôr som ich mal možnosť navštíviť. Keď som videl keňské siroty, presvedčil som sa, že som sa rozhodol správne.

Pred niekoľkými rokmi sme s rodinou išli na dovolenku na Cyprus a rozholi sme sa urobiť jednodňový výlet do Izraela. Na lodi sa pokazila klimatizácia a aby som sa ochladil, strávil som noc na palube. Čítajúc Daily Telegraph som v časti pre životné prostredie zbadal článok, v ktorom sa hovorilo o stále nevyriešenom probléme skladovania starých automobilových pneumatík, ktorých každoročne pribúda na milióny.

Zdalo sa, že mi Boh zoslal myšlienku. Dali by sa pomlieť na kusy veľké ako hrach, zmiešať s asfaltom a nejakým pieskom a potom použiť na opravu dier a trhlnín na cestách a na prístávacích dráhach na letiskách.

Pokusy so strojmi na mletie pneumatík a s použitím hotového materiálu na cestách dopadli veľmi úspešne. Čoskoro sme začali vyrábať. Neskôr sme patent so značným ziskom predali istej väčšej firme a pokračovali sme v pod-

nikaní s inými druhmi povrchových materiálov a vo vývoji.

Vyvinuli sme ďalší spôsob použitia mletých pneumatík zmiešaných s asfaltom na fitračné drenáže pozdĺž diaľnic a hlavných ciest. Úlomky z tradičných drenáží sa dostávali na diaľnice a spôsobovali rozbíjanie predných skiel a nehody. Naš materiál nazvaný „Safe-drain“ sa ukázal ako veľmi vhodný.

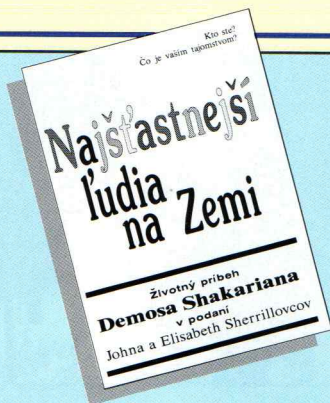
Ďalšou myšlienkou, ktorú mi Boh zoslal, bolo zapojiť sa s našimi novými výrobkami do súťaže o cenu za ochranu životného prostredia – nezaplatiteľná reklama našich produktov. Keď ma pozvali do Londýna na odovzdávanie cien, s prekvapením som zistil, že cenu dostávam od Margaret Thatcherovej!

Život však nie je hladká plavba. Pred niekoľkými rokmi povedali mojej žene, že má rakovinu. Dopadol na mňa ťažký úder, keď som si uvedomil, že by som mohol stratiť svoju manželku. Keď som ju šiel navštíviť do nemocnice, zrazu som nemohol ísť ďalej ani míľu. Zašiel som na odstavný pás a vytiahol som Bibliu.

Otvoril som ju na Matúšovom evanjeliu, 6. kapitole. Čítajúc som si uvedomil, že Boh si cení i vrabce a že mi sme Bohu vzácnejší ako mnoho vrabcov. Potom, hľadiac cez okno som na spätnom zrkadle zbadal dvoch vrabcov. „Ďakujem Ti, Bože,“ modlil som sa. Boh mi svojím jemným, nádherným spôsobom hovoril, že má veci stále vo svojich rukách. V tom istom čase manželku operovali. Po niekoľkých mesiacoch rekonvalescencie jej vystavili lekársku správu: „Bez nálezu.“

Hoci nás Boh finančne požehnal, najdôležitejšou vecou v našich životoch je kráčať s Ježišom deň čo deň.

Jim McIntosh je predsedom Chapter v Uckfiede vo východnom Sussexe. S Manželkou Jenifer majú päť detí s päť vnúčat.

Táto kniha hovorí o založení FGBMFI a je možné si ju zadovážiť v miestnych skupinách.

Informácie

FGBMFI Slovensko

PORS, Februárová
ulica č. 651/7 958 01
Partizánske

Omar López tel.:
08/154 5441

FGBMFI Čechy
P. O. Box 9 155 04
Praha 54

Drahý čitateľ! Možno, že pri čítaní tohto vydania časopisu Hlas si sa aj ty zamýšľal nad tým, či môžeš Boha osobne spoznať a mať Jeho pokoj vo svojom srdci. Ježiš povedal, že ak chceme spoznať Boha, ktorý je Duch, musí sa náš ľudský duch znovu narodiť. Ak to chceš osobne prežiť, mal by si:

1. Uznať pred Bohom, že si žil sebeckým životom a že si hrešil tým, že On nebol Pánom tvojho života a tým si sa od Neho oddelil. „Všetci totiž zhrešili a nemajú slávu Božiu“, Rim 3,23.

2. Vyznať svoje hriechy, obrátiť sa k Nemu, prosiť o Jeho odpustenie, pomoc pre taký život, s ktorým by bol On spokojný. „Ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete“ Lk 13,3.

3. Uveriť tomu, že Ježiš je Boží Syn a tým, že zomrel na kríži, zobral na seba tvoje hriechy preto, aby ti Boh odpustil. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život“ Jn 3,16.

4. Vyznať Bohu, že teraz robíš Ježiša Spasiteľom a Pánom svojho života. „Ak ústami vyznávaš Ježiša Krista a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš zachránený“ Rim 10,9.

Ak si po dôkladnom zvážení texty z Písma vzťahol na seba a chceš urobiť tento dôležitý krok, modli sa nahlas túto modlitbu: „Drahý Bože, viem, že som hriešnik a zahyniem. Vo svojom srdci verím, že Ježiš, Tvoj Syn, zomrel za všetkých hriešnikov, i za mňa a vyliat svoju krv, aby očistil moje hriechy. Vyznávam, že Ježiš je Spasiteľom a Pánom môjho života a ďakujem za dar večného života. Verím, že mi pomôžeš žiť k Tvojej spoločnosti.“

Nespoliehaj sa na to, že tvoje pocity sú dôkazom tvojho prijatia u Boha. City sú nestále a tvoj vzťah k Bohu je založený na Jeho zasľúbeniach (Rim 10,13). Nehanbi sa a povedz iným o svojom vzťahu k Ježišovi (Mt 10,32). Denne sa modli a čítaj Bibliu (1Pt 2,2, Ž 37,4, Rim 8,14).

Ak si spravil toto najdôležitejšie rozhodnutie svojho života, prosíme, napíš nám, aby sme ti mohli poslať ďalšie informácie. Vyplň a pošli pripojený kupón.

„Full Gospel Business Men's Fellowship International“ je medzinárodné združenie kresťanských podnikateľov, ktorého účelom je:

1. Volať ľudí k Bohu a k Cirkvi prostredníctvom dosvedčovania Božej moci a prítomnosti v dnešnom svete posolstvom plného evanjelia plnému človeku.

2. Poskytovať základňu pre kresťanské spoločenstvo ľudí pod jedinou zástavou ich zážitkov v Ježišovi Kristovi posilňujúc ich, aby sa vracali späť do svojich cirkevných obcí občerstvení a obnovení. FGBMFI nie je ani cirkvou, ani sektou. Nemá kňazov, ani pastоров a nezakladá cirkevné obce.

3. Prispievať k väčšiemu zjednoteniu kresťanov.

HLAS

číslo 955

Toto je jedna z 26 verzií európskeho časopisu Hlas, ktorý vydáva v rôznych jazykoch medzinárodné ústredie FGBMFI pre Európu: 30 Mechelse Steenweg, B - 3000 Leuven, Belgicko, tel.: (016) 20 79 44, fax: (016) 20 79 31.

Vydavateľ: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Sadzba:** Buro Robe. **Redaktor pre USA:** Jerry Jensen. **Redaktor pre južný Pacifik:** Mark Raffills. **Redaktor pre Áziu:** C. K. Lee. **CSLOV955.**

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S FELLOWSHIP INTERNATIONAL

- Týmto vás informujem o svojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím vás, aby ste mi poslali brožúrku „Prijali Krista“.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tejto spoločnosti.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie, týkajúcej sa členstva v tejto spoločnosti.

Meno a adresa (píšte čitateľne)

HLAS č. 955

Zmena vo svete podnikania

Každý chce niekam patriť, byť prijímaný. Často nesprávne mериame svoju hodnotu tým, ako nás prijímajú naši priatelia a rovesníci. Často predstierame, alebo sa správame inak, než cítime hlboko vo vnútri, len aby sme zapadli do istej skupiny. Christoph Hägele sa správal tak isto, kým nestretol Albrechta, ktorý bol iný než všetci, ktorých poznal. Albrecht nebol viazaný názormi a rozmarmi iných. Nič mu nebránilo, aby bol sám sebou, priateľský ku všetkým, šťastný a sebaistý. Keď sa ho Christoph na to spýtal, povedal mu tajomstvo nadobudnutia dôvery. To, čo vtedy objavil, mu pomohlo v jeho podnikateľskej dráhe a v manželstve, pomohlo mu nadobudnúť dôveru, pomohlo mu byť sám sebou bez predstierania a bez strachu z odmietnutia.

Ak si chcete pre seba a svojich priateľov objednať viac výtlačkov Hlasu, prečítajte si informácie na strane 18.

- **Nová metóda podnikania**
- **Smäd po pravde**
- **Od chudoby k bohatstvu**
- **Zmysluplné stretnutie**

Full Gospel Business Men's Fellowship International

Ďalšie informácie si možno vyžiadať na adrese:
Nenechajte tento časopis umrieť... Dajte ho svojmu priateľovi.